

Sygn. akt: III U 505/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewelina Asztemborska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 listopada 2014r. w O.

sprawy z odwołania I. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania I. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 22.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

- zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje I. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 marca 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku,
- stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. na rzecz I. S. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

W dniu 14.05.2014r. I. S. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. z dnia 22.04.2014r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu wskazała, że od około 27 lat choruje na schizofrenię paranoidalną i do lutego 2014r. była uznawana za osobę częściowo niezdolną do pracy. Także lekarz orzecznik ZUS w dniu 17.02.2014r. uznał ją częściowo niezdolną do pracy, orzeczenie to jednak zostało zakwestionowane, a Komisja Lekarska ZUS w W. uznała, że jest ona zdolna do pracy. Zdaniem odwołującej jest jednak nadal niezdolna do pracy, gdyż jej stan zdrowia nie poprawił się.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że I. S. do dnia 28.02.2014r. pobierała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W związku z upływem okresu, na jaki zostało przyznane świadczenie, ubezpieczona zwróciła się w dniu 01.03.2014r. z kolejnym wnioskiem o ustalenie stopnia niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 17.02.2014r. ustalił, że jest ona nadal częściowo niezdolna do pracy do 31.03.2019r. Ponieważ Z-ca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS zgłosił zarzut wadliwości tego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 31.03.2014r. ustaliła, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego zdaniem ZUS zaskarżoną decyzją z dnia 22.04.2014r. prawidłowo odmówiono I. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Decyzją z dnia 04.06.2003r. Oddział ZUS w O. przyznał I. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 01.03.2003r. do 30.04.2005r. Wpłata tego świadczenia była kontynuowana do 31.05.2008r., a od 01.06.2008r. renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy została przyznana na stałe. W związku z pogorszeniem stanu zdrowia ubezpieczona wystąpiła z wnioskiem o ustalenie stopnia niezdolności do pracy, dlatego skierowana została na badania przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 26.02.2013r. stwierdził, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy do 28.02.2014r., a niezdolność ta powstała 26.02.2013r. Renta z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wypłacana była do 28.02.2014r.

W związku z upływem okresu, na jaki zostało przyznane świadczenie, ubezpieczona zwróciła się w dniu 01.03.2014r. z kolejnym wnioskiem o ustalenie stopnia niezdolności do pracy. Po jej zbadaniu Lekarz orzecznik ZUS ustalił w orzeczeniu z dnia 17.02.2014r., że jest ona nadal częściowo niezdolna do pracy do 31.03.2019r. Ponieważ Z-ca Głównego Lekarza Orzecznika ZUS zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która w orzeczeniu z dnia 31.03.2014r. ustaliła, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. W konsekwencji organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Odwołanie I. S. od decyzji ZUS z dnia 22.04.2014r. jest zasadne.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 powoływanej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Zgodnie zaś z art. 61 w/w ustawy prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle cytowanych wyżej przepisów rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy I. S. jest niezdolna do pracy i w jakim stopniu.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu psychologii i psychiatrii.

Biegłe z zakresu: psychologii H. P. i psychiatrii M. F. po przeprowadzeniu badania odwołującej w dniu 30.08.2014r. rozpoznały u niej zaburzenie schizoafektywne i orzekły, że jest ona nadal częściowo niezdolna do pracy od dnia 26.02.2013r. do 31.12.2015r.

W uzasadnieniu biegłe wskazały, że podczas badania u opiniowanej występowały wyraźne, nasilone objawy choroby psychicznej pod postacią dezintegracji czynności psychicznych, urojeń ksbnych, urojeń odsłonięcia myśli. Jej wypowiedzi były rezonerskie, dziwaczne, symboliczne, niespójne. Była zblednięta afektywnie, niespokojna. Zgłaszała pustkę w głowie. Zdaniem biegłych z powodu nasilonych objawów choroby psychicznej opiniowana jest nadal częściowo niezdolna do pracy zarobkowej.

Do powyższej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Także zdaniem Sądu może ona stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Opinia została wydana przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującej schorzeń. Biegłe dokonały analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadziły wywiad oraz badania odwołującej. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opinii są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegłe określiły schorzenia, stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy. Z opinii wynika, iż podstawą stwierdzenia częściowej niezdolności są zaburzenia schizoafektywne a podczas badania występowały nasilone objawy choroby psychicznej. Biegłe ustaliły, że badana jest dziwaczna, niespokojna, w nastroju obniżonym, afektywnie zblednięta, w formalnym kontakcie werbalnym, w wypowiedziach zdawkowa, rezonerska, symboliczna w wypowiedziach, z wątkami urojeniowymi, mało spójna.

W świetle w/w wyników badań należy podzielić wnioski biegłych o częściowej niezdolności do pracy. I. S. ma średnie wykształcenie, jest z zawodu kelnerem – bufetową, ukończyła też kurs obsługi kasy fiskalnej. Z akt rentowych wynika, że pracowała jako inwentaryzator, referent, księgowa, sprzedawca – kasjer i kasjer – bufetowa. Prace na w/w stanowiskach wymagają kontaktów z innymi ludźmi, koncentracji oraz jasności umysłu. Tymczasem, jak wynika z opinii biegłych, odwołująca jest niespójna w wypowiedziach a jej zdolność do koncentracji jest znacznie obniżona.

Odwołująca ma obecnie 49 lat, a nasilone objawy mogą ustąpić, co umożliwi jej podjęcie zatrudnienia, dlatego Sąd podzielił wnioski biegłych o okresowej niezdolności do pracy.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 477¹⁴§ 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 22.04.2014r. i przyznał I. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.03.2014r. do dnia 31.12.2015r.

W pkt 2 wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120.

Przepis art. 118 ust. 1a stanowi zaś, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za

nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

W niniejszej sprawie ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie niezdolności do pracy I. S., jej stopnia i okresu trwania. Dopiero postępowanie sądowe, powołanie biegłych lekarzy pozwoliło na ustalenie częściowej niezdolności, przy czym biegłe wydając opinię opierały się także na nowej dokumentacji medycznej, złożonej dopiero przed Sądem. Ponadto biegłe wskazały, że w trakcie badania ustalono, że schorzenie odwołującej się jest w stanie zaostżenia. W tej sytuacji ZUS nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie niezdolności do pracy badanej w toku postępowania przed tym organem. Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach zastępstwa prawnego na rzecz odwołującej orzeczono w oparciu o art. 98 kpc, zasądzając od ZUS kwotę 60zł. Przyznając pełnomocnikowi odwołującej wynagrodzenie w minimalnej stawce Sąd miał na uwadze, że udział pełnomocnika ograniczył się do obecności na jednej rozprawie. Wysokość kosztów ustalono na podstawie § 11 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w wyroku.